

SADRŽAJ:

UVOD

ANALIZA EKOLOGIJE

2.1. Polje rada ekologije

2.2. Grane ekologije

2.3. Osnovni principi ekologije

3. BIOSFERA I BIORAZNOVRSNOST

3.4.1. Koncept ekosistema

3.4.2. Dinamika i stabilnost

3.4.3. Prostorni odnosi i daljnja podjela teritorije

3.4.4. Produktivnost ekosistema

3.4.5. Ekološki poremećaj

4. SOCIJALNA EKOLOGIJA

5. ZAKLJUČAK

6. LITERATURA

1. UVOD

Ekologija je nauka o životnoj sredini. Ime nauke potiče od grčkih riječi oikos- dom, i logos – nauka, izučavanje. Termin ekologija prvi put je upotrijebio njemački biolog ERNST HEKEL 1866. godine. U laičkoj javnosti se ovaj termin često koristi kao sinonim za pojam zaštite životne sredine, što nije ispravno jer je zaštita životne sredine samo jedna od oblasti kojima se bavi ekologija.

U suštini, ekologija je naučna disciplina koja proučava raspored i rasprostanjenost živih organizama i biološke interakcije između organizama i njihovog okruženja. Okruženje (životna sredina) organizama uključuje fizičke osobine, koje mogu da se opišu tzv. abiotičkim faktorima kao što su klima i geološki uslovi (geologija), ali takođe uključuje i druge organizme koji dijele sa njim njegov ekosistem, odnosno stanište. Savremena epoha je potvrdila neodrživost kvantitativnog modela rasta koji počiva na bjesomučnom iscrpljivanju prirode. Suština ekološke krize mišljenja je u krizi konceptualnog okvira mišljenja i osnovnih pretpostavki modernog industrijskog društva i civilizacije: produktivističke logike prema kojoj proizvodnja materijalnih dobara postoji radi sticanja profita ili državne akumulacije, a ne radi zadovoljavanja autentičnih ljudskih potreba.

Pošto je sve više problema okoline koja nas okružuje, ekologija pokušava pronaći odgovore i rješenja. Nažalost, većina ekoloških problema današnjice su ljudskog porijekla. Prevoz, termoelektrane, fosilna goriva koja se koriste za razne svrhe, odgovorni su za više od 50 % zagađivanja vazduha.

Krivica za erupciju ekološke krize ne može se pripisati isključivo industriji, nauci ili politici. Naime, cjelokupnu društvenu svijest treba staviti pod lupu kritike.

U trećem dijelu izvještaja Ujedinjenih nacija o klimi se navodi da ukoliko se najkasnije do 2020. godine emisija štetnih gasova suštinski ne smanji, zagrijavanje zemljine kugle dostići će takve razmjere da promijene više neće biti moguće.

II Analiza ekologije

Ekologija, koja se smatra granom biologije, opšta je nauka koja proučava živa bića (organizme).

Organizmi se proučavaju na više nivoa. Od proteina i nukleinskih kiselina (biohemija i molekularna biologija), preko ćelija (ćelijska biologija), jedinki (botanika, zoologija) do nivoa populacije, zajednice i ekosistema, do biosfere kao cjeline.

Ekologija kao predmet svog proučavanja uglavnom uzima treći nivo. Pošto proučava više nivoe organizacije života i odnos organizama i njihove okoline, ekologija ima jako veliki uticaj na mnoge druge nauke, naročito, geologiju, geografiju, meteorologiju, pedologiju, hemiju fiziku... Zato se ekologija smatra

naukom koja objedinjuje tradicionalne nauke, koje na taj način postaju njene subdiscipline, jer zajedničkim djelovanjem omogućavaju razvoj ekologije.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com